

Būt bagātam Dievā

Lk. 12:15-21

“Un Viņš tiem sacīja: „Uzmanait un sargaities no mantkārības, jo neviens nedzīvo no tam, ka viņam ir daudz mantas.” Un Viņš stāstīja tiem līdzību, sacīdams: „Kādam bagātniekam viņa lauki bija nesuši papildnam augļu. Un viņš sāka pie sevis spriest: ko es darīšu, jo man nav, kur savu augļus likt. Un viņš turpināja: to es darīšu – es noplēsišu savus šķūņus un uzcelšu lielākus un tur savāksu visu labību un mantu, un sacīšu savai dvēselei: dvēsele, tev ir lieli krājumi uz ilgiem gadiem, atpūties, ēd dzer un līksmojies. Bet Dievs uz viņu sacīja: tu bezprātīgais, šinī naktī no tevis atprasīs tavu dvēseli. Kam tad piederēs tas, ko tu esi sakrājis? Tā iet tam, kas sev mantas krāj un nav bagāts Dievā.”

Šodien apņēma tieši gads kopš brīža, kad lielā pacilātībā svinējām savas baznīcas 230 gadu jubileju. Kā redzat, pie balkona apmales ir nomainīts jubilejas gada skaitlis. Tas tagad mums kalpos kā noplēšamais kalendārs, tā atgādinot par laika ritumu arī mums, draudzes cilvēkiem.

Dievs mums ir devis trīs lielas dāvanas: laiku, dzīvību un talantus. Tās, runājot līdzībā, ir makšķeres, ar ko varam izvilkēt savā dzīvē lielos lomus: būt attiecībās ar Dievu, mīlestībā vienotu ģimeni, darbu, kas dod panākumus, prieku, un spējas izaudzēt un ievākt ražu garam un miesai. Un tad pienāk diena, kad tūrumi ir nopļauti, lauki novākti un var sākt skaitīt cāļus. Šis teiciens ir mums pazīstams un attiecināms uz ražu, kas mērāma un sverama. Daļa no šīs ražas rotā mūsu baznīcu un to baudīsim sadraudzībā pēc dievkalpojuma. Ar šo ražu mēs redzamā un taustāmā veidā varam novērtēt, kā esam izmantojuši mums doto laiku dzīvot pasaulē šī viena gada robežās un to salīdzināt ar iepriekšējo. Salīdzinot paveras iespēja novērtēt savas dzīvības izmantošanu un to, cik talantu palikuši neizmantoti, lietderīgi vai nelietderīgi tērēti šīs ražas iegūšanai.

Tik tālu, es domāju, jūs man piekritīsiet. Bet tad es aicinu pārdomāt šādu jautājumu - vai nokulto graudu daudzums, norakto kartupeļu tonnas un citi zemes augļi, dod mums pilnīgu priekšstatu par Dieva dāvanu lietderīgu izmantošanu ražas ieguvei? Vai neesam ko palaiduši garām, neesam iedomājušies vēl kaut ko kopt, audzēt un ievākt? Varbūt esam visus spēkus veltījuši zemes darbiem, atstājot novārtā savu garīgo tūrumu un augļus, ko mums var dot Svētais Gars? Ja būsīm darījuši darbus kopā ar Dievu, tad spēsim ieraudzīt zemes izaudzētajā ražā arī Dieva darbu; cilvēks stādīja, Dievs aplaistīja, sildīja, caur zemes auglību baroja, lai rudenī mēs to novāktu un svinētu Pļaujas svētkus. Ja svētkos nebūsīm aizmirsuši Dievu, Viņa klātbūtni un nopelnus tam, ka pagrabi un klētis ir pilnas, tad tas liecinās, ka esam guvuši pļāvumu arī no garīgās druvas. Jūs, kas šodien esat baznīcā, lai godinātu, pielūgtu un pateiktos Dievam, varat pievienot savai zemes ražai - garīgo. Un tieši garīgās ražas pieaugums gada laikā pievieno augstāko vērtību jūsu laika, dzīvības un talantu izmantošanas vērtējumam. Par to varam šodien priecāties, izjust svētku sajūtu un baudīt augļus.

Taču var būt arī citādi. Par to šodien mums stāsta Jēzus līdzībā par bezprātīgo bagātnieku. Viņš Dieva doto laiku, dzīvību un talantus mēra ar šķūņos sakrāto ražu. Varētu jautāt, kas tur slikts. Viņam taču bija padevusies laba raža, ka bija jāceļ jauns, daudz lielāks šķūnis. Kā dzirdējam lasījumā, tur netika pieminēts, ka bagātais saimnieks būtu saskatījis šajā panākumā arī Dieva līdzdalību. Vienīgā problēma – kur likt tik daudz? Un atkal laiks, dzīvība un talants tiek likti lietā, lai atrisinātu šo materiālo problēmu. Un kad tā būs atrisināta, tad gan dvēsele varēs priecāties: „... un sacīšu savai dvēselei, tev ir lieli krājumi uz ilgiem gadiem, atpūties, ēd, dzer un līksmojies” (Lk.12-19). Kāpēc šodien, Pļaujas svētkos, varam teikt, ka tas vīrs ir izniekojis savu laiku, talantus un dzīvi? Viņš nav izmantojis iespēju saņemt Dieva doto apsolījumu - viņa dvēselei iemantot no augšāmceltā Jēzus mūžīgo dzīvi Debesu valstībā. Garīgo ražu dvēsele spēj paņemt līdzī uz to vietu, no kuras tā nākusi, lai

iemiesotos cilvēkā. Un viņa var atgriezties atpakaļ bagāta un turpināt dzīvi pie sava Radītāja, vai aiziet bojā kā tukšiniece.

Laiks, kad dvēselei ir jāatgriežas un jānoslēdz rēķins par nodzīvoto dzīvi cilvēka ķermenī, nav atkarīgs no paša cilvēka gribas. Bez tam tāds cilvēks nevarēs priecāties arī tad, kad uzbūvēs jauno šķūni. Viņš gan domā, ka nodrošinājis savu tagadni un nākotni, tā domādams tikai par sevi. Viņš netaisās dalīties ar kādu savā bagātībā. Tāpēc savā lēmumā viņš ir pilnīgi vientuļš. Viņš sarunājas ar savu dvēseli, uzrādot kļūdainu domu, ka viņš ir pilnīgi pašpietiekams. Viņš saka pats sev: „... atpūties, ēd, dzer un līksmojies.” Mantkārīgā sirds ir pasludinājusi spriedumu un svinībās viņš ir vientuļš. Vientulība- bez cilvēkiem un bez Dieva – kas tās par svinībām uz ilgiem gadiem! ? Un kad Dievs viņu uzrunā : .. „tu bezprātīgais, šinī naktī no tevis atprasīs tavu dvēseli ” , viņš jūtas pārsteigts, ka pati viņa dzīvība ir Dieva dāvana, kuru Dievs var atprasīt jebkurā brīdī.

Tad nu svētku gaidās tāds vīrs var iegrimt pārdomās. Viņa mūžs skatījumā no garīgām pozīcijām, atklāj bezjēdzību, tiklīdz Dievs atprasa dvēseli. „Kam viss piederēs?” Mēs varētu teikt, ka mūsu sakrāto mantu dabūs pēcnācēji. Bet, ja tu esi dzīvs, un negribi viņiem dot, bet būvē jaunu šķūni, tad tas nav tavs dzīves mērķis. To veicina un uztur mantkārība. Nomirstot tādām cilvēkam, tuviniekos sākas nežēlīga šīs mantas dalīšana līdz naidam uz mūžu. Jā, Dievs un Salamans Mācītājs bezprātīm jautā: „*Kam tad piederēs tas, ko tu esi sakrājis ?*”(Lk.12-20).

Dzīve un mantas patiesa gudrība ir tik sena kā Salamans, un neprātis varētu iegūt šo gudrību, ja vien būtu ieskatījies Rakstos. Piemēram, 104. psalmā - „ *Viņi visi gaida uz Tevi, lai Tu viņiem barību dod savā laikā. Kad Tu viņiem dod, tad viņi to sakrāj; kad Tu atver savu roku, tad viņi top paēdināti ar visu labu*”(Ps.104-27:28).

Bet mūsu šodienas lasījumā gudrība ir vēl lielāka kā Salamanam, jo atklāj, ka no rūpēm un uztraukuma bagātības dēļ iespējams atbrīvoties, atdodot citam to, kas tev ir lieks un par daudz. Tie, kam Dieva dāvanas tiek pārpilnībā dotas šajā pasaulē, nedrīkst pazaudēt bijību pret Dievu. Viņam jāpateicas, jāizbauda viņiem dotās dāvanas ļaužu kopībā.

Tāpēc šodien, svinot Pļaujas svētkus, mūsu labības apcirķņiem vajadzētu pievienot jautājumu: „Cik es esmu bagāts Dievā? Kad Dievs atprasīs manu dvēseli, ko tā varēs paņemt līdz Mūžībā? Kādas ir manas garīgas vērtības, ko nemitā ne kodes, ne rūsa?”

„Būt bagātam Dievā” - nozīmē ticēt, ka Dievs ir visa devējs, ieskaitot arī dzīvību un pestīšanu. Paust savu ticību, nozīmē – dalīties ar citiem Dieva dotajās dāvanās.

Lai Dievs mūs vada tālākajā dzīvē ar Pļaujas svētkos gūtām atziņām un ticības pieaugumu. Tad jau šodien spēsim saņemt tās Dieva dāvanas, kas vajadzīgas svētku svinēšanai garā un miesā.

Mācītājs Edvīns Vilks